

Formand som den, jeg omtalte, er absolut ikke paa sin Plads, og han er en Hindring for at faa oprettet virkelig gode Husmandsbrug. Thi dette Husmandsbrug, som der her er Tale om, vilde, foruden at det var noget af Danmarks bedste Jord og købt til en meget moderat Pris, have faaet den mest udmærkede Beliggenhed og vilde i alle Maader — det foreligger der tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, og her ved jeg af personligt Kendskab, at det er rigtigt —, være blevet et ganske fortrinligt Husmandsbrug, derom er der ikke Tvivl.

Derfor, naar man ser den Slags, forekommer det mig, at vi have haft fuld Berriggelse og fuld Føje til at lægge denne Opgaves Løsning mere over i de direkte interesserede sagkyndiges Hænder, i dette Tilfælde i vedkommende Husmandsorganisationers. Jeg beklager selvfølgelig, at det ikke er lykkedes os at naa dertil, men subsidiært, da vort Forslag ikke vandt Bifald, sluttede vi os til det Forslag, der blev stillet fra anden Side, og som Fler-tallet har tiltraadt, idet jeg haaber, at det ogsaa vil raade Bod paa det Forhold, jeg her har omtalt, og andre lignende Forhold. Jeg ønsker dog, inden jeg forlader dette, at understrege en Udtalelse, der staar i Betænkningen, og som altsaa er skreven af den højtærede Ordfører. Der staar nemlig: „Udvalget henstiller til Landbrugsministeren, at der ved Udnævnelsen af Formænd for de paagældende Kommissioner ikke alene tages Hensyn til, at de egne sig til at udføre det kontormæssige Arbejde, men at det er Folk, som ere knyttede til Landbruget og have Interesse og Forstaaelse deraf“. Jeg udtaler det Ønske, at den højtærede Minister vil drage Omsorg for, at Formændene for Kommissionerne blive Folk, som navnlig have Forstaaelse af det mindre Landbrug her i Landet. Denne Henstilling ønsker jeg absolut at gøre, da jeg tror, det vil have overordentlig stor Betydning. Jeg har opholdt mig saa længe ved dette Punkt, da jeg betragter det som værende et af Kardinalpunkterne i dette Lovforslag, idet jeg gentager, at det ikke er tilstrækkeligt at gennemføre en Lov, som er godt forment, og hvis Indhold ogsaa er godt, naar denne Lov skal føres ud i Livet af Folk, som ikke have Forstaaelse af Opgavens Betydning og Rækkevidde.

Det næste Punkt, jeg ønsker at omtale, er Ændringsforslaget til § 3, Litra e, om, at dette Litra udgaar. Dette Ændringsforslag er stillet af min ærede Meningsfælle og mig sammen med tre andre

Medlemmer, nemlig de socialdemokratiske Udvalgsmedlemmer. Jeg tiltræder ganske Motiveringen, at den Bestemmelse, som den højtærede Minister har foreslaaet, om, at Ansøgerne skulle have opholdt sig paa Landet eller beskæftiget sig med Landbrug de sidste seks Aar, er ganske overflødig og unødvendig. Det er min Opfattelse, at alle de Bestemmelser, som i øvrigt findes i § 3, om, at der skal skaffes Attester fra troværdige Mænd, fra Sogneraadet, og at de selv skulle have Attester osv., ere tilstrækkelig Garanti overfor disse Mennesker, og at vi ikke behøve andre Garantier. Netop i disse Tider, hvor der gaar saa mange Arbejdere ledige rundt omkring i Danmarks Byer — ikke blot i København, men ogsaa i andre af Landets Byer gaar der Hundrede og atter Hundrede Mennesker arbejdsløse —, af hvilke der er mange, der aldeles sikkert have god Forstaaelse af Landbrugsforhold, idet mange ere fødte paa Landet og have tilbragt deres meste Tid derude, saaledes at de fuldt ud ere inde i Landbrugsmaskineriet, ser jeg ikke nogen Grund til, at disse Folk, fordi de maaske have været 2—3 Aar inde i Byen, skulde være afskaarne fra at komme ind under denne Lovs Bestemmelser. Vi ere dog alle interesserede i, at Danmarks Jord bliver udnyttet og dyrket saa godt som muligt, og der er ikke nogen Tvivl om, at naar man gaar den Vej, der her er foreslaaet, saa vil adskillig Jord absolut blive dyrket langt intensivere og bedre og give langt mere Indtægt, ikke blot for Brugerene, men ogsaa for Samfundet. Derfor synes jeg ikke, at det er meget nyttigt og formaalstjenligt under saadanne Forhold, hvor der gaar saa mange ledige Hænder omkring i Byerne (Munterhed), at stænge dem ude fra Loven. Jeg synes ikke, det er noget at le ad. Der er mangfoldige Mennesker, der ikke have andet at leve af end deres Hænders Arbejde, og naar deres Hænder ere ledige, saa sulte de og deres Familie. Den højtærede Landbrugsminister behøver ikke at le, han behøver jo sikkert ikke at sulte — han ser i alt Fald ikke ud til det. Mig forekommer det derfor, at man meget vel kan stryge denne Bestemmelse under Litra e, og overlade det til de Folk, der skulle give vedkommende Attester, om de finde det tilstrækkeligt, at vedkommende er født paa Landet og opvokset der og har været knyttet til Landbrug i en Række af Aar, selv om de i adskillige Aar have haft hjemme i Byerne.

Jeg skal udtale min Anerkendelse af,